

Реби Иоакимъ.

(еврейска легенда).

Реби Иоакимъ взелъ кривака, затворилъ своята кѣща и трѣгналъ на пѣтъ. Прѣзъ дѣто минавалъ проповѣдвалъ, че човѣкъ е слѣпо сѣщество; той незнае даже какво да иска за своето щастие и че всѣко нѣщо е отъ Бога дадено.

Реби много обичалъ жена си Маріяма. Дълги години живѣли безъ да опетни нѣщо съпружеския имъ животъ. Маріяма се разболѣла и умрѣла. Реби само турналъ рѣцѣтъ си върху студения трупъ на обичната си жена и казалъ: „всѣко нѣщо е отъ Бога“.

Смъртта грабнала единственото му дѣтенце, което нѣжно обичалъ. Реби вдигналъ очи къмъ небето и казалъ: „Богъ далъ, Богъ взелъ“.

Прѣзъ врѣме на глада, той великодушно и непрѣстанно помагалъ на бѣднитѣ. Той видѣлъ, какъ единъ слѣдъ други умирали приятели и роднини, но си казвалъ: „всѣко нѣщо е отъ Бога.“

Трѣгналъ за дълъгъ пѣтъ и си взелъ само една горня дреха, върното си кученце, малката си ламбичка и молитвеника. Цѣль день вървѣлъ и привечеръ потърсилъ мѣсто за отдихъ. Тъмнитѣ облаци, прѣдвѣстници на буря, се носили по небосвода съ орлова сила. Реби се приближилъ до една уединена кѣщица и поискалъ да прѣношува подъ стрѣхата ѝ. Ала го попитали: „имашъ ли пари?“ Нѣмамъ ни счупена парица. Идиси тогазъ отъ кѣдѣто си дошълъ.“

Реби заминалъ кѣщата. Завалѣло дѣждъ? Изморениятъ пѣтникъ се подслонилъ подъ клонитѣ на гжстолистивенитѣ дървета, запалилъ ламбичката и отворилъ молитвника си. Вдаденъ въ четение, мислилъ да забрави мжкитѣ отъ уединението си. Но дълго врѣме немогълъ да чете; вѣтърътъ изгасилъ ламбичката. Реби Иоакимъ скръстилъ благоговѣйно рѣцѣтъ на гърдитѣ си и казалъ: „всѣко нѣщо е отъ Бога.“